

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2018 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział I Cywilny

w składzie :

Przewodniczący: **SSO Agnieszka Wieczorek**

Protokolant: st.prot.sąd. Agnieszka Krzyżaniak

po rozpoznaniu w dniu 19 września 2018 r. w Poznaniu

sprawy z powództwa (...) **Bank S.A. z siedzibą w W.**

przeciwko **A. M. (1)**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego A. M. (1) na rzecz powoda (...) Bank S.A. z siedzibą w W. kwotę 114.660,57 zł (słownie: sto czternaście tysięcy sześćset sześćdziesiąt złotych pięćdziesiąt siedem groszy) wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności kredytu lombardowego NBP nie więcej niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 97.600,00 zł od dnia 24.11.2017 r. do dnia zapłaty;
2. kosztami postępowania obciąża pozwanego w całości i zasądza od niego na rzecz powoda kwotę 11.151,00 zł.

A. Wieczorek

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 24 listopada 2017 roku wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód (...) Bank S.A. z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. i A. M. (1) kwoty 114 660,57 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od 24 listopada 2017 roku do dnia zapłaty od kwoty 97 600 zł oraz zwrotu kosztów sądowych w wysokości 1 434 zł.

Uzasadniając swoje stanowisko powód wskazał, że zawarł z pozwaną spółką umowę kredytu obrotowego, która została poręczona przez A. M. (1). Pozwani nie wywiązali się ze zobowiązania, w związku z czym powód skierował do nich oświadczenie o wypowiedzeniu umowy, a roszczenie stało się wymagalne w dniu 29 października 2016 roku. Wysokość zadłużenia stwierdzona jest przez Bank wyciągiem z ksiąg idea Bank na kwotę 114 660,57 zł. Powód wielokrotnie podjął próby kontaktu z pozwanymi, jednak nie doprowadziło to do polubownego zakończenia sporu.

Postanowieniem z dnia 25 stycznia 2018 roku Referendarz Sądowy przy Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty (k. 10).

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym z dnia 19 marca 2018 roku Sąd Okręgowy w Poznaniu orzekł zgodnie z żądaniem pozwu (k. 93).

Sprzeciw od powyższego nakazu pismem z dnia 17 kwietnia 2018 roku (k. 105) wniósł pozwany A. M. (1), który domagał się oddalenia powództwa oraz zasądzenia od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Zdaniem pozwanego, żądanie nie zostało wykazane co do zasady, jak i co do wysokości. Zakwestionował, by spółka zalegała ze spłatą kredytu w podanych przez powoda kwotach lub by z tytułu zawartej ugody wpłacił wyłącznie dwie raty, gdyż w jego ocenie rat tych było znacznie więcej. Powodowa spółka w sposób nieprawidłowy i bezpodstawny ustaliła wysokość odsetek umownych od dłużnej sumy.

Pozwany zakwestionował ponadto, by w niniejszym stanie faktycznym zaktualizowały się przesłanki odpowiedzialności poręczyciela – zgodnie z § 4 umowy poręczenia z dnia 30 grudnia 2014 roku w wypadku opóźnienia dłużnika w wykonaniu zobowiązania wobec banku wynikających z umowy kredytu Bank prześle dłużnikowi wezwanie do zapłaty w formie pisemnej pod rygorem nieważności i zawiadomi o tym fakcie w formie pisemnej poręczyciela. Po bezskutecznym upływie terminu bank może żądać od poręczyciela spełnienia świadczenia w całości. Pismem z dnia 1 sierpnia 2016 roku powód wezwał pozwaną do zapłaty, jednak warunkiem aktualizacji żądania zapłaty było uprzednie, pisemne wezwanie dłużnika głównego do zapłaty i wyznaczenie mu w tym celu dodatkowego terminu, pisemne zawiadomienie poręczyciela o fakcie niespełnienia świadczenia przez dłużnika oraz bezskuteczny upływ terminu zapłaty wyznaczonego dłużnikowi.

Nakaz zapłaty w stosunku do pozwanej spółki uprawomocnił się w dniu 6 maja 2018 roku (k. 124).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 31 grudnia 2014 roku spółka (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. zawarła z (...) Bank S.A z siedzibą w W. umowę kredytu obrotowego w rachunku bieżącym o numerze (...) na kwotę 100 000 zł na okres 12 miesięcy od dnia udostępnienia limitu na rachunku bieżącym. Systemem spłaty rat kredytu była linia kredytowa, oprocentowanie kredytu było zmienne, stanowiło sumę marży banku i indeksu WIBOR 12M i wynosiło 10 % w skali roku. Ponadto, zgodnie z § 5 pkt 6 części ogólnej umowy kredytu każdorazowo oprocentowanie umowy kredytu nie może powodować wzrostu ponad obowiązujące na bieżąco oprocentowanie maksymalne określone w art. 359 § 2⁽¹⁾ kc.

Pozwany – spółka (...) zobowiązany był do zawarcia i utrzymania umowy o rachunek bieżący oraz umowy ramowej przez cały okres trwania umowy kredytu oraz do comiesięcznej spłaty rat kredytu każdego ostatniego dnia miesiąca kalendarzowego zgodnie z punktem VII postanowienia dodatkowe ust. 8 części szczególnej umowy kredytu.

Dowód : wydruk KRS powoda (k. 26-33), kopia umowy kredytu (k. 34-36), harmonogram spłat, potwierdzenie przełania środków, historia rachunku (k. 55-75), dane umowy (k. 76-78), tabela opłat i prowizji (k. 85-91).

W celu zabezpieczenia spłaty wierzytelności z tytułu umowy kredytu pomiędzy (...) Bank S.A. a A. M. (2) jako poręczycielem została zawarta w dniu 31 grudnia 2014 roku umowa poręczenia numer (...), zgodnie z którą poręczyciel nieodwołalnie i bezwarunkowo zobowiązał się względem banku wykonać wszelkie zobowiązania za dłużnika wynikające z umowy kredytu w przypadku, gdy dłużnik nie wykona ciężących na nim zobowiązań w terminie i na warunkach określonych w umowie.

Poręczyciel, A. M. (1), jako prezes spółki, poręczył za zobowiązania bezterminowo i całym swoim majątkiem. W 2016 roku spółka została sprzedana i nie miał on już wglądu do dokumentów, otrzymał jedynie zapewnienie od nowego prezesa, że kredyt będzie spłacany, sam jednak nie zawiadomił banku o sprzedaży spółki.

Dowód: kopia umowy poręczenia (k. 37), zeznania pozwanego (k. 142)

Pozwana spółka w ostatnich miesiącach kredytowania wpłacała raty odsetkowe kredytu w kwotach i terminach odbiegających od przyjętego przez strony harmonogramu spłaty. W związku z powyższym powód wezwał pozwaną do dobrowolnej spłaty zaległych należności i w dniu 1 sierpnia 2016 roku wystosował do niej wezwanie do zapłaty. Pismem z dnia 14 września 2016 roku powód skierował do pozwanej wypowiedzenie umowy, z uwagi na niewykonanie lub nieterminowe regulowanie przez kredytobiorcę zobowiązań wobec banku, w szczególności w wypadku, gdy

kredytobiorca zalega w całości lub w części z zapłatą dwóch rat kredytu i mimo wezwania do zapłaty nie spłaci zaległości w terminie wskazanym w term wezwaniu (§ 8 ust. 1 lit. b umowy).

Roszczenie powoda stało się wymagalne w dniu 29 października 2016 roku, w dniu 28 listopada 2016 roku powód wezwał pozwaną spółkę do natychmiastowej spłaty całości zadłużenia z tytułu umowy kredytu, jednak pozwana nie dokonała spłat. Równocześnie bank kierował do poręczyciela A. M. (1) korespondencję związaną z wypowiedzeniem umowy i wezwaniem do uregulowania zaległości względem banku.

Dowód: kopia wypowiedzenia umowy kredytowej (k. 41-46), kopia wezwania do zapłaty (k. 47-54).

W dniu 14 grudnia 2016 roku Bank i pozwany A. M. (1) zawarł umowę ugody, w ramach której pozwany uznał zadłużenie, przyznał, że na dzień 16 grudnia 2016 roku zadłużenie wynosi 107 752,16 zł i zobowiązał się do jego spłaty w 12 miesięcznych ratach, 11 z nich w kwocie po 1 200 zł, a ostatnia rata w wysokości pozostałej spłaty. Pozwany dokonał jedynie 2 wpłat w kwocie po 1 200 zł tytułem ugody – w dniach 16 grudnia 2016 roku i 13 stycznia 2017 roku, w związku z czym, zgodnie z § 5 ust 3 ugody przestała ona obowiązywać.

Dowód : kopia umowy ugody potwierdzona za zgodność z oryginałem (k. 78-79), raport dekrétów (k. 80).

Na kwotę zaległości składa się: 114 660,57 zł. Zaległość z tytułu niespłaconego kapitału w kwocie 97 600 zł, odsetki w kwocie 16 530,56 zł, odsetki kapitałowe w kwocie 5 888,82 zł, odsetki umowne za opóźnienie w kwocie 10 641,74 zł oraz koszty w kwocie 530,01 zł, na którą składają się: opłaty za wysyłane wezwania do zapłaty.

Dowód: wyciąg z ksiąg banku (k. 53), historia rachunku bankowego (k. 57-71)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dołączonych do akt sprawy dokumentów, a także na podstawie zeznań pozwanego A. M. (2).

Wiarygodność i autentyczność dokumentów nie była kwestionowana przez żadną ze stron, a Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu. Sąd zwraca przy tym uwagę, że waloru dokumentu urzędowego nie należy przypisywać wyciągowi z ksiąg rachunkowych powodowego banku. Niemniej jednak powyższy dokument Sąd uznał za wiarygodny materiał dowodowy. W szczególności został on podpisany przez osobę do tego upoważnioną i zaopatrzony pieczęcią banku. W tej sytuacji dokumentu tego nie można pozbawiać mocy dowodowej i należy poddać go ocenie. Dane w zawarte w dokumencie pozostają natomiast w zgodzie z pozostałymi dowodami, wobec czego Sąd uznał omawiany wyciąg za w pełni wiarygodny. Pozwany natomiast nie przedstawił żadnego dowodu, który podważałby prawdziwość danych zawartych w tym dokumencie.

Sąd dał wiarę zeznaniom pozwanego, w całości bowiem znajdowały one odzwierciedlenie w pozostałym zebranym materiale dowodowym.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne, i jako takie podlegało uwzględnieniu.

Na podstawie art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku prawo bankowe przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Z kolei art. 75 ust. 1 prawa bankowego precyzuje, że w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu bank może wypowiedzieć umowę kredytu. Z treści art. 861 § 1 kc i 881 kc wynika natomiast, że przez umowę poręczenia poręczyciel zobowiązuje się względem wierzyciela wykonać zobowiązanie na wypadek, gdyby dłużnik zobowiązania nie wykonał. Odpowiedzialność dłużnika i poręczyciela jest solidarna.

W niniejszej sprawie pozwany przyznał, że zawarł z powodowym bankiem umowę poręczenia, której przedmiotem było zobowiązanie spółki (...) z tytułu umowy kredytu obrotowego na rachunku bieżącym. W ocenie pozwanego świadczenie, którego zapłaty dochodzi bank nie zostało wykazane zarówno co do zasady, jak i co do wysokości, powoływał się przy tym na okoliczność, że zgodnie z art. 95 ustawy Prawo Bankowe wyciągi z ksiąg banku nie mają waloru dokumentu urzędowego, a jedynie dokumentu prywatnego i pozwany zakwestionował, by pozwana spółka zalegała ze spłatą kredytu w podanych przez powoda kwotach.

Istotnie, zgodnie z treścią art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe księgi rachunkowe banków i sporządzone na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone pieczęcią banku, jak również sporządzone w ten sposób pokwitowania odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych oraz ustanowionych na rzecz banku zabezpieczeń i mogą stanowić podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych. Zgodnie jednakże z ust. 1a powołanego wyżej przepisu moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym.

W niniejszym przypadku wyciąg z ksiąg banku traktować więc należy jako dokument prywatny, a zgodnie z art. 245 kpc dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. W myśl art. 233 § 1 kpc Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zabranego materiału.

W judykaturze podnosi się, iż dokument prywatny jest jednym z dowodów wymienionych w kodeksie postępowania cywilnego i podlega ocenie tak, jak wszystkie inne dowody, a zatem może stanowić podstawę ustaleń faktycznych i wyrokowania. Na zasadzie art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Wobec tego, co do zasady, to powód musi udowodnić istnienie dochodzonej wierzytelności, okoliczności jej powstania oraz wysokość.

Powód do akt sprawy dołączył nie tylko wyciąg z ksiąg banku, ale także historię odsetek, wyciąg z historii operacji dokonywanych przez dłużną spółkę, mające na podstawie art. 77³ kc walor dokumentu, z których wynikało, w jaki sposób wyliczane było zadłużenie, a pozwany, poza zakwestionowaniem wyciągu z ksiąg bankowych nie wykazał żadnej inicjatywy dowodowej, nie naprowadził okoliczności, które wskazywałyby, że kredyt obrotowy był spłacany i nie zaistniały podstawy do jego wypowiedzenia. Z dokumentacji akt niniejszej sprawy wynika jednak, że pozwany był informowany o zadłużeniu spółki, a wezwania do zapłaty i wypowiedzenie umowy odbierał osobiście (k. 46) i wówczas nie zgłaszał zastrzeżeń do wysokości zadłużenia.

Nie zasługuje na uwzględnienie zarzut pozwanego, jakoby nie zaktualizowały się przesłanki poręczyciela za zapłatę umowy kredytu, bowiem zgodnie z § 4 umowy poręczenia z dnia 30 grudnia 2014 roku w wypadku opóźnienia dłużnika w wykonaniu zobowiązań wobec banku wynikających z umowy kredytu bank prześle dłużnikowi wezwanie do zapłaty w formie pisemnej pod rygorem nieważności i zawiadomi o tym fakcie w formie pisemnej poręczyciela. Pozwany wywodził, że warunkiem aktualizacji żądania zapłaty względem poręczyciela było uprzednie pisemne wezwanie dłużnika głównego do zapłaty i wyznaczenie mu w tym celu dodatkowego terminu, zawiadomienie poręczyciela o fakcie niespełnienia świadczenia przez dłużnika oraz bezskuteczny upływ terminu zapłaty wyznaczonego dłużnikowi. Z powyższym stanowiskiem nie sposób się zgodzić.

Zgodnie z art. 88o kc jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia, wierzyciel powinien zawiadomić o tym niezwłocznie poręczyciela, jednak z poglądów doktryny wynika, że samo opóźnienie wierzyciela w zawiadomieniu poręczyciela o opóźnieniu się dłużnika głównego ze spełnieniem świadczenia, czy nawet brak takiego zawiadomienia, nie wyłącza obowiązku wykonania zobowiązania przez poręczyciela (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2003 roku, II CK 84/02, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 29 stycznia 2004 roku, I ACa 401/03).

Okoliczność, czy powód prawidłowo poinformował pozwanego o zadłużeniu spółki – jeszcze przed wypowiedzeniem umowy kredytu - nie ma znaczenia tym bardziej w sytuacji, w której pozwany uznał zadłużenie i zawarł z powodem umowę ugody, na podstawie której zobowiązał się do spłaty należności (k. 78 i n.).

W toku postępowania (k. 142) pozwany przyznał, że zawarł z powodem umowę ugody oraz że nie spłacił należności z niej wynikających, nie zakwestionował także skutecznie prawdziwości twierdzeń powoda, w szczególności zasadności wypowiedzenia umowy czy wysokości roszczenia, zaś z materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy – w szczególności z wyciągu z ksiąg banku, historii rachunku bankowego, wezwań do zapłaty, potwierdzeń odbioru korespondencji czy ugody zawartej między powodem a pozwanym wynika, że roszczenie powoda jest uzasadnione zarówno co do zasady, jak i co do wysokości.

Podkreślenia wymaga też fakt, iż mimo podniesienia w sprzeczcie tego, iż z ugody pozwany zapłacił więcej niż dwie raty, podczas przesłuchania pozwany nie był już tego pewien i ostatecznie fakty zapłaty tylko dwóch rat nie kwestionował.

Z uwagi na powyższe Sąd w punkcie 1 wyroku zasądził od pozwanego A. M. (2) na rzecz powoda kwotę 114 660,57 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności kredytu lombardowego NBP nie więcej niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 97 600 zł od dnia 24 listopada 2017 roku do dnia zapłaty.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 kpc i z uwagi na fakt, że pozwany przegrał proces obciążono go nimi w całości. Z tego tytułu zasądzono od niego na rzecz powoda kwotę 11 151 zł, na którą składały się: opłata od pozwu w wysokości 5 734 zł, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 5 400 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17zł.

SSO Agnieszka Wieczorek